

ပြေလတ်ဖောင်ဖြင့်သူ

ပန်းမိုးရွာတဲ့
အလှမြေ

အခန်း (၁)

၁။ ပန်းမိုးရွာတဲ့ အလှမြေ

ငါတို့နေသည်

ကိုယ့်ပြည်ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်လယ်ယာကြောင့်။

ငါတို့မင်သည်

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၊ ရပ်စလေ့ကြောင့်။

ငါတို့ချစ်သည်

အုတ်မြစ်ခိုင်မာ၊ အနုပညာကြောင့်။

ငါတို့ပျော်သည်

သူတော် ကောင်းစိတ်၊ မေတ္တာရိပ်ကြောင့်။

အရှေ့၊ အနောက်

တောင် မြောက်မတိမ်း

အယိမ်းမခံ၊ ဇာတိမာန်နှင့်

အမှန်တရား၊ လေးမြတ်ထား၍

ကိုယ့်အားကိုယ်ယုံ၊ လိပ်ပြာလုံသည်

လှဂုဏ်ဝင့်ဖြာ ရွှေမြန်မာ။

ဘေးဘိုးတို့၏

မျိုး စေ့ကိုပွား၊ နှလုံးသားဖြင့်

အားအင်သစ်မွေး၊ ဓမ္မတေးနှင့်

သွေးစည်းညီညွတ်

ရွှေမြန်မာ ဟု

ပြည်ရွာတစ်ရိုး၊ ခေါင်းလောင်းထိုး၍

ပန်းမျိုး တစ်ရာ၊ ပန်းမိုးရွာပြီ

ကမ္ဘာ့ခွန်ရှည် ... တည် ... တည် ... ။

(၈-၄ - ၉၈)

*

၂။ တစ်ရောင် ထဲနော်

သူ့ကျွန်အ ဖြစ်

စွဲမှာ နှစ်၍ ၊ မသစ်ဘဝ

ခေတ်နောက်ကျကာ

နှစ် လ ရာချီကြာခဲ့၏။

သဘောကံကာလ

လူ့အောက်ကျရင်း၊ အလင်းလည်းမော့ င်

အရောင် လည်းပြယ်၊ အလှကွယ်ခဲ့။

အမှောင်ကိုခွင်း

အရောင် လင်းဖို့၊ ရင်းခဲ့ရသွေး

ဆပ်ရချွေးနှင့် ၊ ပေးရအသက်

ပြန်လည်တွက်လျှင်

လက်ချိုး မနိုင် မရနိုင်။

အသက် ချွေး သွေး

မစတေးဘဲ၊ မနွေးအမြတ်

ရွှေရောင် ဟပ်သည့်

လွတ်လပ်ရေး လည်း မရနိုင်။

လွတ်လပ်ခြင်းကြောင့်

အလင်းလည်းသစ်၊ သီချင်းသစ်ပြီ

လောကလည်းသစ်၊ ဘဝသစ်ပြီ

စနစ်လည်းသစ်၊ ခေတ်လည်းသစ်ပြီ

နှစ် ရှည် လကြာ၊ အလှဖြာရန်

ကာကွယ်ရမှာ ၊ တို့တာဝန်ပေါ့။

သမိုင်းပေးသည့်

လေးမြတ်အမွှန်း၊ သည်တာဝန်ကို

ကျေပွန်အောင်ထမ်း၊ လက်ဆင့်ကမ်းရင်း

တို့လမ်း တို့သွား၊ တို့တရားနှင့်

တို့များ အသည်း၊ တစ်ရောင် ထဲသို့

ရဲစိုး တွဲ စိုး ညီကိုတို့။ ။

*

၃။ ရင်ထဲက ယမုံနာ
 သနားစရာ၊ ကြုံလာလျှင်
 ကြင်နာသနား၊ ရင်မှာ ဖွားသည့်
 အမှားလေးလား ... အမှန်လား ။
 ခံစားလွယ်သော ၊ သို့ကြောင့် လောဟု
 သဘောတရား၊ မကွဲပြားမင်း
 သနားစရာ၊ ကြုံ၍ လာလျှင်
 ငုံ့အာထုံပွင့်၊ ကြင်နာဆင်ခဲ့။
 သနားခဲ့ညှာ၊ ကိုယ်ချင်းစာ၍
 ခါးနာ ဖြစ်ရပ်၊ အကြိမ်ကြိမ်ထပ်လည်း
 အမှတ်မထား ဘာကြောင့် များ ။
 သနားစိတ်ထား
 အရိပ်များ စွာ ၊ ပွားပွားလာလျှင်
 အညှာလွယ်ချင်၊ တုန်ခါရင်မှ
 ကြင်နာမကင်း၊ မြစ်တစ်စင်းသည်

သီချင်းဆိုလျက် စုန်မိပြန်။

သနားစရာ၊ ကြုံ၍ လာလျှင်

ကြင်နာသနား၊ ရင်မှဖွားသည်

မှား၏ မှန်၏ ကိုယ်မသိ ။ ။

(၁၅ - ၃ - ၉၉)

*

၄။ ငါ ... ချုံမြ

ငါမကောင်းလျှင်

စာကောင်းမဝင်

ငါ ... သင် သိမှသိပါစ။

ငါလျှင်ကောင်းမှ၊ စာကောင်းရဟု

ဆရာစကား၊ ငါတို့နားတွင်

ကြားနေတုန်းပ ယနေ့တိုင်

ထင်ရှား ဥပမာ မမေ့နိုင်။

ငါ့ နှလုံး ငါ့ အပြုံး

ငါ့ အရုံး ငါ့ အမုန်း

ငါ မပုံးမှ တော် ရုံကျ။

ငါ့ဇာတိ ငါ့မြို့

ငါ့စကား ငါ့နား

ငါ့ မိဘ : မှ အမှန်ရ။

ငါ့စိတ် ငါ့ဟန်

ငါ့အကြံ ငါ့မာန်

ငါ့မိသားစုမှ တန်ဖိုးကျ။

ငါ့အင် ငါ့အား

ငါ့ရင်ကြား၌၊ တရားအသိ

ငါ့ထားရှိမှု၊ အိုးပြည့်ငါ့မှတ်

ဘောင်ဘင်ရပ်လိမ့်။

ငါ့ဟာဘာလဲ၊ ငါ့မမြဲတဲ့

ငါ့စွဲ ငါ့ခွာ၊ ငါ့မေတ္တာလောင်း

ငါ့စိတ်ကောင်းနေမွေ့၊ စာကောင်းရေး မှ

စာတေးချိုချို၊ ကဗျာချိုချို

ငါ့တွေ ချစ်မြဲ လှမည် ပ။ ။

(၅ - ၁၂ - ၉၈)

*

၅။ ငှက်မိုက်

သံသရာ အရှည်မဆန့်ချင်နဲ့

ကံကြမ္မာဆိုတာ တစ်ပေခန့်ရယ်မို့

သန့်နိုင်မှ တော် ရုံပါ။

လောကဓံ မှန် မဟုတ်လေတော့

သဏ္ဌာန်ရုပ်ပုံ မပြတ်သား

မူ နိဝါးနေမှာ။

အတုနယ် အရှုံးခရီးမှာ ဖြင့်

သမုတွယ် ပြုံး ဖြီး ပြုံး ဖြီးနဲ့

လုံးကြီးတင် ဇောတွေ ကပ်ပါလို့

အတောမသတ်တဲ့ ဝင်္ကံဘာ

သချာအတွက်မှာ :။

သိတဲ့သူဖော်ကာ စားပေမယ့်

မသိသူကျော်ကာလွှားပေလိမ့်

အပျော်အပါး တမင်မင်နဲ့

မဆင်ခြင် အမိုက်မက်ကြရင်ဖြင့်

တသွင်သွင် အရှိုက်ခက်မယ်ပ

အသိုက်ဖျက်မယ့်

စရိုက်ပျက်တွေ ရယ်

ရှက်ဖို့ မစဉ်းစား။ ။

(၂၇ - ၂ - ၉၉)

ခေတ္တ အောင်လံ

*

အခန်း (၂)

၆။ ဆန္ဒ

သစ်တစ်ပင်ကောင်း

ငှက်တစ်သောင်းနားတဲ့ ။

ကံမခိုင်နဲ့၊ ဉာဏ်ယိုင်နဲ့လို့

ချို့တဲ့နွမ်းပါး၊ ဘဝခါးသည့်

ဆွသားမိတ်ဖက်၊ ခိုနားစက်ရန်

နှစ်သက် ခုံမင်၊ သစ်တစ်ပင်သို့

ငါလျှင် ဖြစ်ချင်၊ ဆန္ဒဝင် ။

တစ်ယောက် ကောင်းက

တစ်သောင်းမိုလ်ခြေ၊ ညက်ညက်ကြေတဲ့ ။

ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်ရွာ

ကိုယ့်မြေချာတွက်

အသက်တစ်ချောင်း၊ မမှု ကောင်းဘဲ

တစ်သောင်းအဖျက်၊ ကြေကြေညက်ရန်

အောင်လံဝင့်ထူ၊ အနိုင်ယူသည့်

သူကောင်း တစ်ယောက် ငါ ဖြစ်ချင် ။ ။

၇။ မှန်စာမဲ့ ရင်တစ်ခုနဲ့
အများ အမြင်
အလွယ်ထင်သမျှ
ကိုယ့်တွင် မချ
ခက်ခဲ့ရ
ဘဝအစ နိဒါန်းက။
ထိုနည်းတူစွ
ရခဲ့အပြုး
အမြင့်ဆုံးအတွက်
အနက်ဆုံးတူးလျက်
တက်ခဲ့ရ
ဘဝသမိုင်း မှတ်တိုင်ပ ။
ဟန်ပ ဟန်ပ ... ဟန်ပကွနဲ့
ကံထသမုတ်
စံပြရုပ်ထဲ
ဉာဏ်ခွဲထိုးဖောက်

ပန်းတိုင်ရောက်လည်း။

ရောက်တဲ့ပန်းတိုင်

ဘယ်လောက်ခိုင်မလဲ။

ခိုင်တဲ့ချိန်ခါ

ဘယ်လောက်ကြာမလဲ။

ရဲရဲတွေ :ကာ အဖြေရှာ

ဘဝဆိုတာ ရယ်စရာ

မှန်စာမဲ့ ကြိုး တပ်စွန့်ပမာ။။

(၁၉ - ၇ - ၉၈)

*

၈။ မြန်မာ့ဂုဏ်

မြန်မာပီသ၊ ဗီဇဂုဏ်အင်

ရတနာသုံးပါး၊ လေးစားဦးထိပ်တင်

သနားချစ်ခင်၊ သံယောဇဉ်ပွား

သစ္စာရှိသည်၊ ကတိတည်

ခိုင်ကြည် မေတ္တာထားသည်နှင့် လေး။

ဘာသာမခြား၊ လေးစားယုံကြည်

သူငါမူကွဲ၊ ယူစွဲမလိုပြီ
တရားနှင့် ညီ၊ ဦးတည်ဆောင်ရွက်
ကျင့်သုံးဟန်မူ၊ နှလုံးဖြူ
နိုင်ယူမမှန်းရက်သည်နှင့် လေး ။
ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်၊ မပျက်စဉ်လာ
လယ်ယာမြေမိုး၊ တန်ဖိုးထားလျက်ပါ
ခလေ့ရိုးရာ၊ ကြိုး ကာလှူဒါန်း
မြှောစည်သံဝေ၊ မစေပေ
ကောင်းမွေ လက်ဆင့်ကမ်းသည်နှင့် လေး ။
တစ်စိတ်တစ်ဝမ်း၊ ခွင့်လမ်းတူစုံ
သခင်မျိုး ဟေ့၊ မမေ့ရင်မှာ ခုန်
ဦးလည်မသုန်၊ မာန်ဟုန်ရဲရဲ
ထိပါးမခံ၊ အဖျက်ရန်
တော် လှန်ရင်ဆိုင်နွဲ့သည်နှင့် လေး ။
အောင်လံမလဲ၊ ခိုင်မြဲစေရန်
ဇာတိသွေးမျိုး၊ မြတ်နိုးစိတ် ရင့်သန်
တွဲ လက်ဝန်းရံ၊ နတ်ဖြန်ထိပြုံး
ညီရင်းအစ်ကို၊ မောင်ရင်းလို
တေးဆိုရွှင်ပျော် မဆုံးသည်နှင့် လေး ။

မြန်မာ့ဂုဏ်ရောင် မှာ မျက်နှာပွင့်တော့သည်
အလှပုံဆောင်ကာ အကွေ့ရာတင့်ရောမည်။ ။

(၂၉ - ၃ - ၉၉)

*

၉။ မြင်းမိုရ်ထိပ်က ဂန္ထဝင်
သား တစ်ယောက်
ပတ္တမြားငမောက်လို၊ ဖွားမြင်သန့်စင်
သမိုင်းတွင် ရေး၊ အမေ့သွေးသာ
အခရာဟု၊ အလင်္ကာညှပ်
ကဗျာစပ်၍၊ မြတ်သော အမှု
ကောင်းချီးပြုသည်
သာဓု ... သာဓု ... ခေါ်စေချင်
သာဓုခေါ်ပါ ... အိုမိခင်။
အငြင်းမပွား
ပြန်စဉ်းစားက၊ မြတ်ဘုရားပင်
မိခင်နှင့် ကင်း၊ လောကတွင် သို့
အလျှင်းပွင့်တော် မမူနိုင်။

ဘုရားနှင့် နှိုင်း

တစ်ဂိုဏ်းတည်းထား

ငါးပါးအနန္တ၊ မိနှင့် ဘတွင်

မိခင်သည်သာ၊ ရှေ့ကလာ၍

‘မာတာပီတု ဂုဏော၊ အနန္တော ...’ ဟု

ထောပနာမှု အစပြုခဲ့။

ဗဒ္ဒဟောထုတ်၊ မေတ္တာသုတ်တွင်

ဂုဏ်ပုဒ်မဟာ၊ ညွှန်းဆိုရာ၌

‘မာတာယထာ နိယံ ပုတ္တ မာယုသာ’ဟု

ပညာနှင့် ယှဉ်၊ ရှေ့တန်းတင်၍

မိခင်မေတ္တာ ဖော်ကျူး ခဲ့။

ထိုနည်းတူစွာ

‘မာတာပီတု၊ ဥပဌာနံ ...’ တဲ့

ကျမ်းဂန်အလာ၊ ပြဆိုရာတွင်

မိခင်ကိုပင်၊ ဦးထပ်တင်သည့်

အစဉ်အလာရှိ၊ သမိုင်းရှိခဲ့။

ထင်ရှားသရုပ်

တင်စားထုတ်လျှင်၊ ခလုတ်ထိမှ

အမိတသတဲ့၊ ဒုက္ခအနာ

ပူဗျာပါကို၊ နှုတ်လျှာဖွင့်ဟ
တ ရှုံ့နှင့် ၊ ခဏသက်သာ
လက်တွေ့ ပါတည့်
မေတ္တာသက်သေ၊ လောကမြေမှာ
အမေဟူသည့် ဆေးတစ်ခွက်
သမီးအတွက် သားအတွက် ။
မျှော်လင့်ချက်နှင့်
ငုံလင့်ခဲ့ရာ၊ သားကမ္ဘာတွင်
မိခင်မျက်နှာ၊ လဝန်းဝါတည့်
တိမ်ပြာတစ်စ မဖုံးခဲ့ ။
ယုံစားချက်နှင့်
အခွင့်သင့်ရာ၊ သားကမ္ဘာတွင်
မိခင်ရင်ခွင်၊ အေးရိပ်ပင်တည့်
နေမျှင်တစ်ပြောက် မထိုးခဲ့ ။
အားထားချက်နှင့်
လိုက်ဖက်သင့်ရာ၊ သားကမ္ဘာတွင်
မိခင်နှလုံး၊ ပျားရည်ပြုံး တည့်
အမုန်းတမာ မရောခဲ့ ။
မြတ်နိုးချက်နှင့်

အလွမ်းသင့်ရာ၊ သားကမ္ဘာတွင်
မိခင်လက်မောင်း၊ သွယ်ပျောင်းနညက်
လွှဲပုခက်တည့်
မှက် ခြင် ယင်တို့ မသန်းခဲ့။
ကြောင်းကျိုး အစဉ်
ကောင်းဆိုးယှဉ်လျှင် ရင်ကမွေးဖွား
သမီးသားမို့၊ ဖဝါးလက်နှစ် လုံး
ပခုံးလက်နှစ် သစ်၊ ယုယချစ်နှင့်
လူ ဖြစ်အောင်မွေး၊ နို့ချိုကျွေးသည့်
မွေးမိကျေးဇူး၊ မြင်းမိုရ်ဦးကား
ကြည်နူးမကုန်၊ ဆပ်မကုန်ပြီ
အဟုန်စွမ်းအင် ကြီးပါပေ။
သုံးလူထွတ်တင်၊ ဗုဒ္ဓရှင်ပင်
မိခင်ကျေးဇူး၊ မေတ္တာဦးကို
ရည်စူးထပ်ထပ် တုံ့ချဆပ်လည်း
ဆပ်၍ မဆုံး၊ အံ့မဆုံးနိုင်
တစ်လုံးနို့ဖိုးသာ ကျေခဲ့၏။
ကျေးဇူးတောင်မိုး၊ အမေမျိုး မို့
နို့ဖိုးကျေကျေ မကျေကျေပါ

အမေစင်စစ်၊ အမေ ဖြစ်က

သားချစ်ပီပီ၊ သားချစ်ညီ၏

ပိုသည်မရှိ၊ လိုမရှိပေ

အမေဟူသည် အတူတူ

အမေဟူသည် အားလုံးအဖြူ.....။

ဘယ်မှုနှင့် ကြည့်

ဘယ်မှုညှိစေ၊ အသိဖွေတော့

ရွှေမရှိလည်း အမေရှိဖို့လိုပါသည်

ငွေမရှိလည်း အမေရှိဖို့လိုပါသည်

မြေမရှိလည်း အမေရှိဖို့လိုပါသည်။

အမေရှိလျှင်

ငါးပိလည်းချို၊ ဆားလည်းချို၏

မန်ကျည်းလည်းချို၊ ဇီးလည်းချို၏

တမာလည်းချို၊ ငွေတောက်ချို၏

ဒုက္ခလည်းချို၊ သော ကချို၏

လောကလည်းချို၊ ဘဝချို၏

အချိုပီတိ၊ နှိုင်းမရှိခဲ့

တိုင်းသိ ပြည်သိပါတကား။

အမေမရှိ၊ ဖြေမချီပြီ

နေထိပန်းနယ်၊ ညှိုး သိမ်ငယ်ခဲ့
ရင်ဝယ် လွမ်းမိသယောင်ယောင်။
အမေနှင့် ဝေး၊ ဗျာပါဆွေးပြီ
ရေဝေးကြာနယ်၊ နွမ်းသွေ့လွယ်ခဲ့
စိတ်ဝယ်တမ်းမိသယောင်ယောင်။
ကြောင်မကြီးနို့၊ ကြွက်ကလေးစို့သတဲ့
စို့သည့်ခြင်းရာ၊ အဖြေရှာသော်
မေတ္တာနိမိတ် မိခင်စိတ်။
တိုးအေးအ ဖြစ်၊ ရေထဲနစ်၏
နစ်သည့်အထဲမှာ၊ အမေပါ၏
ပါသည့်လက်ထဲ၊ သားတွဲ လဲနှင့်
ရင်ကွဲစရာ၊ အဖြေရှာသော်
မေတ္တာနိမိတ် မိခင်စိတ်။
မိခင်စိတ်ကြောင့်
ယိုဖိတ်စီးလာ၊ အကြင်နာနှင့်
သေရွာလိုက်ရဲ၊ ကြောက်စိတ်လွဲသည့်
ထူးကဲစွမ်းအင်၊ သမိုင်းတွင် ခဲ့
ပုံပြင်မဟုတ်၊ ပြရုပ်မေတ္တာ
အံ့စရာ။

မိခင်စိတ်သည်

တောင်ထိပ်မှာ ပွင့်၊ တောင်မြင့်မှာ လန်း

တစ်ပွင့်ပန်းဆိုလျှင်

သည်ပန်းတစ်ပွင့်၊ မှန်တိုင်းသင့်လည်း

နွမ်းလွင့်ကြွရိုး၊ မရှိနိုင်ပါ

လှမျိုး တစ်ရာ၊ သားကမ္ဘာတွက်

ဆက်၍ လန်းမှာ မွေးဦးမှာ။

မိခင်စိတ်သည်

အတိတ်ကောင်းခြင်း၊ မြစ်တစ်စင်းဆိုလျှင်

သည်မြစ်တစ်စင်း

သူစီးဆင်းရာ၊ နေရာတလျှောက်

ကွေ့ကောက်ဟန်တား၊ ပိတ်ဆီးထားလည်း

အားငယ်ရွံ့စိုး၊ မရှိနိုးပါ

ချစ်မိုးမကုန်၊ သားရင်ခုန်ရန်

စုန်ရေသီချင်း၊ ဖွဲ့ဆိုရင်းက

စီးဆင်းနေမှာ နှစ် များ စွာ။

တစ်စီးတပွား၊ သမီးသားတို့

သီးခြားတစ်မူ၊ အိုးအိမ်ထူလည်း

ပူပင်သော က၊ နှလုံးလှနှင့်

ငယ်ကပုံသွင်၊ ချစ်မြဲပင်တည့်

မိခင်မေတ္တာ ကြီးမားစွာ။

သားသမီးမြတ်၊ ပြတ်သိတတ်လို့

တစ်ဖက်ဟင်းလျာ၊ စားရပါမူ

မဟာနှင်းစက်၊ ဟင်းတစ်ခွက်သို့

နှစ်သက် ဂုဏ်တင်၊ အပြုံး ရင်နှင့်

မိခင်မေတ္တာ ပီတိဖြာ။

တောင်းဆိုးပလုံးဆိုး၊ စွန့်ပစ်ရိုးမင့်

သားဆိုးသမီးဆိုး၊ အမိုက်မျိုး ကို

စွန့်ရိုးမရှိ၊ ခွင့်လွှတ်သိနှင့်

မချီဖြစ်အင်၊ ပြစ်မတင်ရက်

မိခင်မေတ္တာ အံ့စရာ။

အမေစားဖို့

သားကြီးပို့လည်း၊ ချို့ ငဲ့နွမ်းပါး

သားလတ်သားငယ်၊ သမီးငယ်ကို

ခွဲဖယ်ကျွေးချင်၊ ချန်ထားချင်သည့်

မိခင်မေတ္တာ မှတ်စရာ။

မေတ္တာရေစုန်

အမေ့ဂုဏ်အင်၊ စုံအလင်ကို

ကုန်စင်အောင်ချဲ့၊ ကာရန်နဲ့ဖြင့်
ရေးဖွဲ့ခြင်းငှာ၊ မစွမ်းသာလည်း
အာရုံရည်မျှော်၊ စိတ်ကောက်ရော်၍
ပူဇော်ကဗျာဖွဲ့ခြင်းပါ။
အမေ့လုပ်ရပ်၊ ဂုဏ်ဒြပ်ကို
နှံ့စပ်အောင်တွေ့၊ ကိုယ်ရည်သွေးကာ
ရေးဖွဲ့ခြင်းငှာ၊ မဟုတ်ပါလည်း
သဒ္ဒါရှိကျိုး၊ ချစ်မြတ်နိုး၍
ရှိခိုးကဗျာဖွဲ့ခြင်းပါ။
လောကဏ္ဍမြေ၊ သားထွေထွေတို့
လောကဏ္ဍမြေ၊ သမီးထွေထွေတို့
အမေမိခင်၊ အသက်ရှင်ခိုက်
ဂရုစိုက်၍၊ လှိုက်လှဲဝမ်းသာ
စေတနာဖြင့်၊ တုံ့ကာမနေး
ပြန်လုပ်ကျွေးတတ်၊ ကျေးဇူးဆပ်ရန်
ရည်သန်ထိုထို၊ ဆန္ဒပို၍
စာချီကဗျာဖွဲ့ခြင်း။
အမေကဗျာ၊ အမေစာကို
စိကာစဉ်ကာ၊ ရေးဖွဲ့ပါရင်း

တောမှာ ရှိနေ၊ ကျွန်အမေကို
ဝေးမြေရပ်က၊ သတိရ
အမေနေကောင်းပါလေစ။
သတိတရ၊ ရှိပါလှမင့်
လုပ်ခသပြေ၊ သားလစာမှ
မျှကာတစ်ချို့၊ လစဉ်ပို့ရန်
ပေးဖို့သန်လည်း၊ အကြံမမြောက်
မှန်မှန်မထောက်နိုင်၊ လေးငါးခေါက်လာ
လူကြုံပါမှ၊ တစ်ခါသာပို့
ချို့၊ ငဲ့ဒုက္ခ၊ သားဘဝကို
တောကအမေခွင့်လွှတ်ပါ။
ခွင့်လွှတ်ဖို့ရန်၊ မတောင်းပန်လည်း
ကန်မုချ သားဘဝကို
တောကမာတာ၊ ခွင့်လွှတ်မှာ ဟု
ကြိုကာတွေ့ :ဆ၊ နှောင်းနောင်တနဲ့
ဝန်ချစ်ရဲ့ အကြိမ်ကြိမ်သာ။
တစ်နှစ် တစ်ခေါက်
လူမရောက်လည်း၊ စိတ်ကောက်နေစဉ်
ဘုရားစင်ရှေ့၊ ဦးနှိမ်မွေ့တိုင်း

အမေ့ရင်ခွင် ရေချမ်းစဉ်မှာ

ထွက်ဝင်နေည၊ ခိုနားရသည့်

ဘဝထိုထို၊ ဖြစ်စေလိုဟု

ဆုပိုတောင်းမိ အခါခါ။

အမေနှင့် သား

ဘဝခြား၍ ၊ သားကတစ်မြေ

အမေတစ်ရွာ၊ လူ ဖြစ်လာသည့်

ဖူးစာကံလပ်၊ ဘာဒဏ်ခတ်ဟု

ကံဇာတ်ဆရာကို ပြစ်မဆိုပါ။

အပြစ်ထိုထို၊ ရှိသည်ဆိုက

ငိုရယ်လောက၊ သည်ဘဝမှာ

သည်မျှနှင့် ပင်၊ ကျေစေချင်လို့

မိခင်အမေနဲ့ မဝေးချင်လို့

မိခင်အမေနဲ့ နီးချင်လို့

သားရင်ထဲမှာ မျက်ရည်စို့။

စို့မျက်ရည်ကို၊ ကြိတ်မှိတ်မျို၍

နေ့စဉ် ညစဉ်၊ လွမ်းငွေ့ရင်နှင့်

မိခင်အမေ မာပါစေ ဟု

မိခင်အမေ သာပါစေ ဟု

အခန်း (၃)

၁၀။ ရောကမ်းက ပီရသံစဉ်
အနာဂတ်ကြမ္မာ၊ စာမျက်နှာကို
ဇာတာဖတ်ရန်၊ အနက်ပြန်ဖို့
ပစ္စုပ္ပန်တိုင်း၊ ကံမရှိုင်းအောင်
ဆစ်ပိုင်းသုံးသပ်၊ တံဆပ်ကပ်လို့
အတိတ် ဖြစ်ရပ်၊ အတိတ်ဇာတ်ကား
သော့ခတ်ထားရမည့် အရာမဟုတ်။
သမိုင်းတန်ဖိုး၊ ဂုဏ်ရှိန်ဖြိုး ရေး
ဘိုးဘေးသွေးသောက်၊ ချွေးနှင့် ဆောက်ခဲ့
အံ့လောက်စရာ၊ သည်လက်ရာလေ
တပ်ချိမ္မဟာနှင့် မလဲနိုင်
ဂရိတ်ဝေါနှင့် မလဲနိုင်
.....မလဲနိုင်
.....မလဲနိုင်
အသည်းစိုင်းမှာ၊ မြဲခိုင်ဝင့်ကြွား
မြန်မာ့ လှံ မြန်မာ့ဓား
မြန်မာ့ မာန် မြန်မာ့ တရား
မြန်မာ့စံ၊ မြန်မာ့တရား

ထင်ရှားခဲ့တာ သေချာ။

ကမ္ဘာမှာ

မြန်မာအဖြစ်

သစ်ခဲ့မော်ကွန်း၊ ထွန်းခဲ့အလင်း

ဝင်းခဲ့သမိုင်း၊ ဂုဏ်တံတိုင်းနဲ့

တုနိုင်းမဲ့စွာ ၊ စာတစ်မျက်နှာ

အခါခါမှတ်၊ အခါခါဖတ်

ဟောဒီ မင်းလှ ခံတပ်ပေါ့။

သူ့ကျွန်မခံ

သူ့ဟန်မယူ၊ သူ့မူမကြည့်

ကိုယ့်အသိဖြင့် ၊ ဇာတိမာန်သွေး

စွေးစွေးနီမောင်း၊ ကိန်းအောင်းမပြတ်

စိတ်ဓာတ်ညီညီ၊ ဘာမထီထုံး

အာဇာနည် နှလုံးနဲ့

ဧရာဝတီရဲ့ပခုံးပေါ်

ပြုံး ပျော်စွာ ရပ်၊ စောင့်သိကြပ်ရင်း

သီချင်းဆိုနေ၊ တာဝန်ကျသည်

အမိမြေ၏ သားကောင်းအဖြစ်

အမိမြေ၏ အမွေအနှစ်

အမိမြေကို မြတ်နိုးချစ်။

(၉ - ၉ - ၉၆ မှ ၂၄ - ၁ - ၉၉)

*

၁၁။ ပဌာန်းမိုး

ပဌာန်းစကြာ၊ ဒေသနာကို

နှုတ်လွှာတွတ်တွတ်၊ နေ့စဉ်ရွတ်၏

ရွတ်မိတိုင်းမှာ မင်္ဂလာ။

ပဌာန်းရွတ်ရင်း

ငါ့ရင်တွင် : သို့၊ ချင်ခြင်းတစ်ခု

အစပြုကာ၊ မြင်ယောင်လာသည်

တောမှာ ရှိကြ မိန့် ဖ။

အခုချိန်ဆို၊ ဖမိအိုပြီ

နေညိုချိန်လည်း နီးခဲ့ပေါ့။

လက်ရှိအခြေ၊ တောမှာ နေသည်

ပြေလည်မရှိ နွမ်းချိချိ။

အနေဆင်းရဲ၊ အစားမဲ့၍

ရွာခွဲမြို့၊ ထံ၊ ထားဖို့ကြံကာ

နက်ဖြန်တိုင်းကို မျှော်လင့်ခဲ့။

မျှော်ခဲ့နက်ဖြန်

ဘယ်နတ်ဖန်၍ ကေနိမုချ

မိနှင့် ဖကို၊ မြို့၊ ပြမှာ ပို

မချို့၊ စေရန်၊ တုန့်လှည့်ပြန်သည်

ဆန်ရေတစ်စက် တက်ခဲ့တကား။

ပဌာန်း တန်ခိုး

ပဌာန်း မိုးကြောင့်

ကောင်းကြိုး ချမ်းသာ၊ ရခဲ့ပါပြီ

မဟာကျေးဇူး ကြီးပါပေ။

ငါ့မိ ငါ့ဖ၊ ဘဝလှသလို

သူ့မိ သူ့ဖ၊ ဘဝလှရန်

မြို့၊ ပြကျေးရွာ၊ နေရာအနှံ့

ပြည်ခွင်ပျံ့အောင်၊ ဖြန့်ကျက်အုပ်စိုး

ပဌာန်း မိုးတို့

ဖြိုး ဖြိုး ဖြိုင်ဖြိုင် ရွာပါစေ။

(၁၃ - ၁၂ - ၉၈)

၁၂။ အဖော်ကောင်း

ဂါထာထုတ်ဖွေ

သံဗုဒ္ဓေကို၊ နှုတ်ခြွေမပြတ်

ရွတ်ဖတ်ပူဇော်၊ ကျွန်တော် ရော်လျက်

ရွှင်ပျော်ခရီးဆက်ခဲ့၏။

ဂင်္ဂါဝါဠု၊

သဲစုမက၊ ပွင့်ခဲ့ကြသော

ဗုဒ္ဓဘုရား၊ ဂုဏ်တော် များ ကို

ပွားများ ကြည်ညို၊ သဒ္ဓါပိုလျက်

အနက်လည်းကြည့်၊ အသိလည်းကပ်

အကျင့်မြတ်ဟု၊ ဆုံးဖြတ်စဉ်းစား

အလေးအနက်ထားသော်

အမှားကင်းမည် စိတ်ယုံကြည်။

ကြည်ညိုမိခြင်း

ယုံကြည်မိခြင်းကြောင့်၊ ရင်တွင် ချမ်းမြ

နှလုံးလှခဲ့။

အားထုတ်မိခြင်း

ပွားများ ခြင်းကြောင့်၊ ကင်းပရန်ဘေး

နှလုံး အေးခဲ့။

အရေးကြီးဆုံး

စိတ်နှလုံးတည့်၊ နှလုံးသန်မှ

ကုသိုလ်ရဟု၊ ဆုံးမသွန်သင်

အလင်းမြင်ခဲ့။

ဂါထာထုတ်ဖွေ

သံဗုဒ္ဓကို၊ နှုတ်ခြေမပြတ်

ရွတ်ဖတ်ပူဇော်၊ ကျွန်တော် ရော်သည်

အဖော်ကောင်းနှင့် ပါတကား။ ။

(၂၂ - ၃ - ၉၉)

*

၁၃။ ခန္ဓာပရိတ်ဖြင့် ရှင်သန်ခြင်း

ခန္ဓာပရိတ်ကို

နေ့ညဆို၍ ၊ စိတ်ကိုဆုံးမ

ခဏ ခဏ။

ခန္ဓာပရိတ်လာ

ဒေသနာ၏ ၊ မေတ္တာလက်နက်

ထိုအချက်ကား

အဆိပ်များ ကို အောင်နိုင်၏။

အဆိပ်များ စွာ

သတ္တဝါတွင် ၊ ကျင်လည်ကျက်စား

မာယာများ သည့်၊ လူသား၏ စိတ်

အတ္တအဆိပ်သည်၊ မြွေဆိပ်ထက်သာ

ကြောက်စရာ။

ခန္ဓ ပရိတ်ကို

နေ့ည ဆို၍ ၊ စိတ်ကိုဆုံးမ

အပြုံး မြဖြင့် ၊ လောကထဲမှာ

နေခဲ့ကြပြီး၊ မေတ္တာပန်းတို့

လန်းထုံလျက်။ ။

(၂၄ - ၃ - ၉၉)

*

၁၄။ ပန်းခင်းရှာသူ

မောရသုတ်ကို

နှုတ်ကဆိုကာ၊ အိပ်ယာသို့လျှင်

အမြှင်ခွဲ။

မောရသုတ်ကို
နှုတ်ကဆိုကာ၊ အိပ်ယာထက်မှ
အမြဲထခဲ့။
မောရသုတ်ဖြင့်
ကျွန်ုပ် ၁၁၀၊ အိပ်နိုးထရင်း
လောကညွတ်ကွင်း
နေညှဆင်းကာ
ပန်းခင်း ဖွေရှာခဲ့တကား။။

(၂၀ - ၃ - ၉၉)

*

၁၅။ ပိတောက်နဲ့ဗေဒါ
ရေလွှာပေါ်
ပျော်ပါပေ့ ဗေဒါပန်း။
နွေအခါ ရေလွှာခြောက်သော်လည်း
မကြောက်ပေါင် မြေကမ္ဘာထက်မှာ
နားရွက်ထောင် ပြုံး ရောင် မပျက်တယ်
စိမ်းလျက်စိုလန်း။

နွေမှာ ပျော်

မော်ပါပေ့ ပိတောက်ပန်း။

ကြွရွက်တွေ မြေတစ်လျှောက်မှာ ဖြင့်

သွေပျက်ခွေ အခြေပျောက်သော်လည်း

မကြောက်ပေါင် ဆယ်နေပြင်းစေတော့

အမောက်ထောင်ရွှေအဆင်းနဲ့

ဝင်းဝါလိုလန်း

ဗေဒါက ဇွဲသခင်

ပွဲအဝင် အစဉ်လှ။

နွေအဝင်မကြောက်လမ်းမှာ

ရွှေသခင် ပိတောက်ပန်းတွေ က

ရွှင်လန်းတက်ကြွ ။

ပိတောက်လို သတ္တိဖြာ

ဗေဒါလို ဇွဲမာန်သွင်း။

အမောခံဉာဏ် အသည်းတွေ နဲ့

လောကမံ အလံမလဲအောင်

အံ့ခဲကာ အနိုင်နဲ့

ရဲကြစေမင်း ။

အခန်း (၄)

၁၆။ လမင်းနှင့် မီလျံ

(၁)

သူ မြင့်သွား၏

မြင့်သည့်အလျောက်၊ မိုးပေါ်ရောက်ဟု

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ

ပီတိဖြာမိ။

ဖြာသည့်ခဏ

တဒင်္ဂီတွင် ၊ လမင်းရင်မှာ

အလင်းဖြာ။

(၂)

သူ မြင့်သွား၏

မြင့်သည့်မိုးလွှာ၊ ကိုယ်နှင့် ကွာဟု

ဝမ်းသာမရှိ၊ ညှိုးငယ်မိ။

ညှိုးသည့်ခဏ

တဒင်္ဂီတွင် ၊ သော ကရင်မှာ

လောင်မီးဖြာ။

(၃)

ကိုယ်မမြင့်၍

မြင့်စိတ်မယှဉ်၊ ငုံ့စိတ်ဝင်လျှင်
မရွှင်နှလုံး၊ မီးလျှံဖုံးကာ
အပြုံး ငွေလ ကွယ်မည် သာ။ ။

(၈ - ၃ - ၉၈)

*

၁၇။ အောင်သပြေ
သူ့ အိမ်မှာ လည်း သပြေညို၊
တို့ အိမ်မှာ လည်း သပြေညို၊
သပြေစိမ်းစိုစို
သပြေညိုအလှဆန်း
မြန်မာ့ နိမိတ်ပန်း။
ဘုရားပန်းလည်း သပြေတင်
အောင်အိုးမှာ လည်း သပြေတင်
သပြေ ဝေအောင်ဆင်
သပြေ အမြင်သွင်မရိုး
အိမ်ကျက်သရေတိုး။
ရိုးရိုးလေးနဲ့ အဖိုးတန်

အောင်သပြေမို့ အမျိုးမှန်
သပြေအောင်စိတ်ကြံ
ရန်ဘေးဘယာ ဝေးစေကြောင်း
ပန်းသပြေနဲ့ ညောင်ရေလောင်း
သပြေ အတိတ်ကောင်း။
မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းစေ
သပြေနဲ့ ပန်ဆုချွေ
သပြေ မေတ္တာဝေ
အောင်သပြေနဲ့ အောင်မြေစခန်း
အောင်ပါစေကွဲ့ အောင်မြေနန်း
သပြေဟူသည် မညှိုးပန်း
မြန်မာပြည်လုံးလန်း။။

(၁၃ - ၄ - ၉၉)

*

၁၈။ အကြွေး
စုန်ဆန်လောက
ကြုံသမျှကို၊ ဘဝနှင့် ယှဉ်

နှိုင်းဆင်ခြင်ခဲ့။

ကြုံတွေ့သမျှ

ဘုံဘဝအား၊ ရင်ကခံစား

နှလုံးပွားခဲ့။

ခံစားသမျှ

အတွေ့ :စကို၊ အလှစာနွဲ့

ကဗျာဖွဲ့ခဲ့။

ကဗျာအလှ

စာအလှတွေ ၊ ငှအောင်ဝေဖြန့်

တောင်ပံဆန့်၍ ၊ အနံ့ပို့ဆောင်

အလင်းရောင် ဖြင့် ၊ စုံအောင်မနွေး

အရောက်ပေးသည်

အကြွေး လုံးဝစင်ခဲ့ပြီ။

(၂၈ - ၃ - ၉၉)

*

၁၉။ ဓားသွားပေါ်က ပန်းတစ်ပွင့်

ဓားအိမ်ကနုတ်

ဓားကိုထုတ်၍

ခုတ်မည် ကြံရွယ် ပြီးကာမှ။

တစ်လုတ်ထမင်း

တစ်မြုပ်ဟင်း၏ ရင်းနှီးခဲ့ဖူး

ကျေးဇူးတရား၊ မျှော်ထောက်ထား၍

ဓားကိုချိန်ဆပြီးသည့်နောက်။

ကျေးဇူးရှင်ကို

ငါလျှင်မသတ်၊ ငါ့ကိုသတ်စေ

ငါသေမည် မှာ၊ တစ်သက်တာ ... တည့်။

ကျေးဇူးရှင်အား

သတ်မိမှာ :က၊ ရှည်လျားသက်လုံး

သေမဆုံးဟု၊ နှလုံးသားတွင်

အသိဝင်သော်။

ဓားအိမ်မနုတ်

ဓားမထုတ်ဘဲ၊ သုတ်သုတ်ဆောလျှင်

ပြေးခိုဝင်ကာ၊ အရှင့်ထံပါး

ပန်လျှောက်ထားလျက်

ပတ္တမြားဓားကို ဆက်သ၏။

ကျေးဇူးတန်ဖိုး

မြတ်နိုးလေးစား၊ နှလုံးသားကြောင့်

အသွားထက်ထက်၊ ဓားတစ်လက်က

ပန်းပွင့်ပြသည့်၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်

တုမမီပါ

သူ့ပြည်ရှာ၍ ရမည် လား။ ။

(ငခင်ညို၏ ကျေးဇူးသိနှလုံးသားကို ဦးညွတ်လျက်)

(၈ - ၄ - ၉၉)

*

၂၀။ သန်ချေးတက် ဓားတစ်လက်ရာဇဝင်

မွေးကင်းစမြင်

ဆံတစ်ပင်ကြောင့် ၊ ခေါ်တွင် မြည် ဟည်း

တပင်ရွှေထီး ... ဟု။

တောင်ငူတစ်ခေတ်

ပြောထုံး ဖြစ်အောင်၊ ဦးဆောင်ထင်ရှား

တန်ခိုးထွားသည်

တိုင်းခြားအထိ ကျယ်ပြန့်ခဲ့။

သတ္တိအရာ

မခပပါဘူး၊ နေရာမရွေး

ကြောက်သွေးမမှု၊ မထောက်ရှုဘဲ

ရန်သူနယ်သော ၊ လာမပြောနှင့်

ရွှေမောမောခြေရင်း၊ နားတော် ထွင်း၍

သေမင်းစိန်ခေါ်၊ တိုက်ပွဲပျော်၏

ပီတိယောက်ျား ရှာမှရှား ။

မင်းရွှေထီးကား

စစ်အားလည်းညီ၊ စစ်ချီလည်းသွက်

စစ်တက်လည်းလျင်၊ စစ်ဆင်လည်းကြွယ်

စစ်ဆွယ်လည်းကောင်း၊ စစ်တိုက်ကောင်း၍

စစ်ကြောင်းကျယ်ပြန့်၊ စစ်နယ်ဖြန့်မိုး

စစ်ရှိန်ဖြိုး ကာ၊ ကျော်ဟိုးတလူလူ

တံခွန်ထူခဲ့

ရွှေထီးဇာနည်

ဘာမထီဟု၊ စစ်ရည်စစ်မောင်း

မည် မှုကောင်းလည်း၊ တစ်ကြောင်းမကောက်

တစ်ကြောင်းဖောက်၍ ၊ မှော က်မှော က်မှားမှား :

အနောက်သားကို၊ ဆွေသားရင်းနယ်

ပေါင်းမှားလွယ်၍ ၊ ခင်တွယ်အရက်

ကျင်လည်မက်ရင်း၊ မိုးမလင်းဘဲ
မိုက်တွင် :မဆုံး၊ မိုက်မှောင်ဖုံးခဲ့။
မသူတော် နှင့်
မပျော်သင့်ဘဲ၊ တလွဲဆံကောင်း
အပျော်ပေါင်း၍ ၊ ဓားကောင်းတစ်လက်
သံချေးတက်သို့၊ ပင့်သက်နှင့်ကြွ
ဖြစ်ရလေသည်
သေခြင်းမလှခဲ့တကား။
မည် မှုတော် စေ
မလျော်အမိုက်၊ ပျော်နှစ် ခြိုက်၍
တိုင်းရင်းမသေ၊ မိုက်ရင်းကြွသည်
ရွှေထီးမင်းအ ဖြစ် ရင်နာစရာ
ရာဇဝင်ထဲက သင်ခန်းစာ။။

(၁၀ - ၄ - ၉၉)

*